

דודו אייל

מתגעגע

שעות אני מתגעגע לבית אמי
שריחותיו הולכים עמי.
בדמיוני רואה
חדר ועוד חדר
דלת ועוד דלת
וחלונות עם זכוכיות צבעוניות
בוהקות באור השמש.
גנת הבית המטפחת
זועקת בירק.
ספרים מפזרים בכל פנה.
שדה
מטבח,
ריחם של תבשילים מיחדים
עולים באפי
בעודי מתגעגע לקולות הצחוק
ולמדרגות הבית שם חשתי בטוח.
אם אשוב ממסעותי
אחזר לבית אמי
כדי להתגעגע לה.

זמן

הזמן שמאבד עצמו
מבלי דעת,
מפעם לפעם מכלה
את זעמו בנו.
שורט לנו את המצח
גם אם היא נחושה.
מדלל לנו את השער
השחר והמבריק.
מלבין פנינו ברכים
ומותיר אותנו המומים
כל פעם מחדש.
הזמן מתעתע בנו
כי לפעמים אנחנו נראים
טוב מאד גם בשעת שקיעה,
ולפעמים נראים לא טוב
גם באור השמש הצוחקת.
הזמן הקורע עצמו
משחק אתנו מחבואים
דוחק בנו להמשיך הלאה
כל עוד אנו חיים.

